

Szerkesztőségi szállítás.

Aldunator 5. sz. 2-dik emelet.

Kinek valami bolondság jut eszébe, mely a politikai lapokba tárgyhalmaz miatt be nem fér, küldje ide. — Kéziratok — akár közöltetnek akár nem — vissza nem szolgáltatnak. — Az előfizetési pénzek és reklamatiók a „Handabanda“ szerkesztőségéhez czimzendők.

Megjelenik e lap

míg meg nem bukik, minden szombaton féleven.

Ára megfizethetlen tartalmához mérve, nevetséges olcsó t. i.

Egész évre 6 ft. félévre 3 frt. negyedévre 1 frt. 50 kr. o. é.

Egyes szám, ha kapható, 20 kr. o. é.

Előfizetéseket elfogadnak:

A vidéken minden postahivatal. Pesten Noséda Gyula könyvnyomdája (egyetem utca 7. dik szám.) Ráth Mór könyvkereskedése a vastuskónál. Budán: Nagel és Wischán könyvkereskedése a takarékpénztár új épületében.

Mi ujság a nagy világban?

Hát biz Langiewicz Kufsteinban
Rózsa Sándorral egy várban!
Kakas Márton meg magában
Dudolgat a... kaszárnyában.

Budát nagy veszteség érte
Bimbásája néhány hétre
Ide hagyta a tagokat,
Mint Szent Pál az oláhokat.
Szia! ha pénze — quantum satis —
Akkor csak Soroksár... Páris!!
Elutazott, elment vele
Con Amore — „védszelleme.“

Renz Pesten tart productiót
Az ő hires Battijával,
Több mint száz ló, — öt oroszán, —
Három szarvas, négy kutyával.
Ökröket és szamarakat
Nem fog itten mutogatni,
Luxus volna — mert hiszen a
Publikum közt is láthatni.

A román küldöttség Bécsben
Nagyszerű kitüntetésben
Részeseül, uton utfélen!!
Bocskoros mamalikával,
Mókus vízzel — pálinkával
Traktálgatják őket szépen.

A potenták sürgönyére —
Szinte megérkezett már az
Ohajtva várt oroszválasz!

Nem tom', ki megy majd a jégre?
Mert csupán ennyiből áll az...
„Háboru vagy béke“ — válaszsz!

Meglehetős szép a tavasz,
Éppen nem lehet rá panasz,
Zöld az erdő, zöld a határ;
Legalább a fű tövében,
Lombos erdő sűrűjében
Szegény lengyel! — elbujhat már.

Notabene nagy Kristófnál
A házbér ugyan emergál —
Pedig apad az agio.
Györgynapján impertinenter —
Csupán kilenczven perczenttel
Steigerozta... Löfler — gyihó!

Kakuk Miska.

Nyugati képek.

Ki otthon nem boldog a házon kívülre
néz; kit a jelen ki nem elégít — a multakon
mereng; s csak ha abban sincs vigasz —
ábrándoz a jövőről.

Ki ne értené meg, miért melengetek fel
külföldi emlékeket agyamban? Hisz amugy is
legszebb jutalma az uti fáradsalmaknak, hogy
minden a mit künn láttunk s éldeltünk, szeb-
nek s élvezetesebbnek látszik a távolból.

De van különös okom is „Nyugati ké-
pek“ panorámáját vezetni el olvasóim szeme
előtt. Azok közé tartozom, kik társas életünk
hiányát, vagy legalább szakadozottságát s
meddőségét élénkebben fájlalom, s gyakrabban
emlegettem másoknál az irodalmi téren is; —

és ilyenkor mindig a mivelt külföld társas éle-
tének töredékes képei tünedeztek fel agyam-
ban; piczi kis dolgok, parányi apróságok; —
de az élet java ily parányiságokból áll.

Egy német kisfejedelmi székváros.

..... Félhárom tájban délután ért oda
a párisi vonat Münchenből jöve. Csinos és
téres, de pompa nélküli indóházban álltunk
meg; s alig dugtam ki fejem a vagonból,
egyszerre megláttuk egymást t. i. én s sok évi
jó barátom F... Károly, ki Bécsből ismét
visszatérve hazájába, most itt lakik, mint egy
nagy gyár tulajdonos társa s igazgatója.

Termetes férfi, legjobb korában; finom
vonásai s fekete arca s szemei után azt hinnéd
francia; pofaszakállá után hogy angol; de
bizonyos kedélyes arczkifejezés elárulja a né-
metet. Széles szalmakalap fején, könnyű nyári
öltözet — egy elegans farmert jellemez-
nének.

Leirtam őt, mint regényírók a soha sem
létezett szép nőket. Hanem ez a dologhoz tar-
tozik, mert jelensége jótékonyan hatott a ke-
délyre, s — kellemes előérzését költé bennem
az itt — a német néptenger kellő közepében
— töltendő napoknak.

Rövid derült üdvözet után kocsira ül-
tünk, a mi fölösleges volt, mert lakása alig pár
percznyi távolban a vasutól. A belvárost min-
den oldalról dús lombozatu parkszerű sétány
övezi; azon túl a külváros csinos lakai szép
kertek közt állnak; s ezek egyike az ő lakása.

Alig léptünk be a kert ajtón egy sereg
szép és kedves gyermek ugrott elém, azon rom-
latlan teljes örömmel üdvözölve a rég látott
on clet, (bácsi) mely csak az angyali gyerme-
kek sajátja.

Azután a ház asszonya jött, a női szív
jóság ideálja, s a mellett derült kedélyű, min-

den széperért rajongó, s a vendégszeretet kiváló bájjal gyakorló nő, s a „herzlich willkommen“ (szívélyes üdvözlés) után rögtön installált szobában, melynek ablaka a kertekre nyílt.

Tökéletesen honn éreztem magam. A már számomra készen állt fürdőszobájában alig volt időm kiüdülni a vasút fáradaimaiból s gözéből, már zörgettek a gyermekek ajtón ablakon: — bácsi jer ebédelni.

Búbájos szó, kivált utazóra nézve!

Jó nagy asztal, mondhatom. A mama és papa; aztán a legidősb fiu, vagy 16 éves, ki azonban nem mint valami magyar urfi henyén fertálmágnáskodik, hanem a műegyetem látogatásán kívül a székváros első bankárjának irodájában is van alkalmazva. A másik fiu Genfben van nevelő intézetben. A harmadik egy szőke göndörhaju gyönyörű pajzán gyermek vagy tiz éves; aztán két kis leány oly csinosak mint a bábuk, oly jók mint anyjok; köztök a gouvernante; de nem valami hosszú orrú ravasz szemű epés arcú aggszűz, hanem gömbölyű arcú fiatal csemetéje az egészséges Schweitznak; azután egy sógor, Kölni ügyvéd; (Assessor) továbbá X... német nagyhatalmasság követte a... és... német udvaroknál, egy szellemes jó társalgó; és végre — végén csattan az ostor, egy fiatal érdekes özvegy, s nőtlen olvasóim számára mellékesen megjegyzem, hogy — g a z d a g özvegy.

Ha azt mondom hogy a ház ura barátom, önkint értődik hogy az finom konyhát, s civilisált pinczét tart; — s e szerint a diner ép oly válogatott, a mily kellemes logikai egymásutánban válták föl egymás moseli és rajnai, bordeauxi, és champagnei.

Ebéd után kikocsizánk a parkba, mely az uralkodó nagyherceg kastélyánál kezdődik, s nagy erdővel van kapcsolatban, melyen keresztül kasúl hajtattunk szellőzve arczainkat a lenyugvó nap hosszú árnyai hűsében.

Este színházba menénk. Elég világos volt még a városban szétnézni; s én turistai köteles kíváncsisággal bámultam meg minden bámulhatót.

A német fejedelmi székvárosok minden részletkülönbségeik mellett is, egy közös jellegel bírnak, a mennyiben mind XIV. Lajos gazdag szeszélyéből eredt gazdag műveinek többé kevesbé kisserű másolatai. Carlsruhe, mert itt vagyunk, a la minuta minutissima szintén egyesít magában mindent, mi Berlinben, Stuttgartban, Hannoverben, Münchenben, (s a többi) nagyszerű lelhető. Csak hogy mindent apró mérvben. A városba egy apró oszlopokon nyugvó kis diadalkapu vezet be, mellette a katonai őrhely; a főutczán előre hatolva egy kis alaktalan állószobrot találunk; nem tudom melyik derék nagyherceg emléke; továbbmenve, egy nagyszerű kis piramis áll vörös rézből azon ágyukból öntve, miket nem emlékszem melyik világtörténeti csatában foglaltak el a bückeburnauheimiaktól a bülburgpforsheimiak, anno salutis akkor és akkor, mikor minden souverain német grófcoska és lovagooska háborut vitt szomszédjai ellen. Tovább ismét egy kis obeliszki áll, melynek kötelessége a párisi Obélisque de Luxorra emlékeztetni a turistát. Mind e nagyszerű monumentumok akint állanak a főutczában, hogy azokon a szemben álló főhercegi palotából büszkén végig tekinthető.

A színházban, mely igen izletes új épület, a fejedelmi palota szomszédságában Goethe Faustját adák, meglehetősen. Mi báró X... kel, t. i. a bárónő két leányával egy páholyban ültünk; itt két család szokott együtt tartani páholyt, nem hogy föl váltva használják, hanem együtt. Szerencsére elég nagy páholyok. A nők grande toiletteben, nem levén a pipereversenyre más alkalom; a férfiak frakkban s keztyűben. Mi az ott? kérdem egy páholyra mutatva hol kizárólag egyenruhás urak ültek. Az a „Kammerherrn-Loge“; a nagyhercegi kamarások tehát külön páholyban ülnek! —

ezen velencei emlékű distinctio mutatja, hogy a kis németfejedelmi udvarok körében a régi Zopf még daczol az új társadalmi egyenlőséggel; a mint is ők komolyabban őrzik az etikettet, mint a nagy monarchák udvarában; s e komolyságnak sok humoristikus oldala van.

Másnap kirándultunk Baden-Badenbe; harmadnap Heidelbergbe; negyednap honn maradtunk, mert délután hivatalosok valánk a „medve odúba“.

A medve odúról már sokat hallottam; mindenki úgy emlegette, mint egy rendkívül mulatságos mulató helyet, melyben csak az ur választottai oly szerencsések részt vehetnek; s hol remek tréfák adódnak s adatódnak elő.

A „medve odú“ zárt társaság, mely egy kertben szokott egybegyűlni, semmi egyébért, mint pohár sör és pipafüst mellett mulatni. Fő éleze az, hogy tagjai medvéknek, s a gyűlés helye medveodúnak hivatnak. A mai összejövetel az által volt érdekes, hogy nők is meghívtak.

Délután a kitűzött órában kezdett gyűlni a társaság, mely reám nézve érdekes volt. A mint a vendégek egy csapata megjött, s valamely asztalnál letelepedett, szives barátim tudomra adák ki s mi létüket. Különbféle elemkből állt az: honorationrok, polgárok, magas hivatalnokok, katonatisztek, (de kard nélkül) miniszterek, tarka vegyületben. Szomszédunkban a belügyminiszter ült családjával leányival; ő magas nagy negyvenes komoly értelmű arcú férfi volt; viselete egyszerű, kerestelen. Sokan köszönték őt nyájasan; ő viszont; s mindenik fesztelen maradt. Az asztalok megteltek; a nők előtt kávéedények; a férfiak előtt sör.

Kezdődött a mulatság. A medvék elnöke — egy katonatiszt — fölállt az asztalra, s humoristikus beszédben, melynek fő éleze természetesen akörül forgott, hogy a medvék beavatták a szép medvenőket odújuk titkaiba, — előadta a társulat czélját, eddigi ártatlan tetteit; s a beszéd, különösen az ismételt witz a medvénékkal nagy tapszajjal fogadtatott; a szinte igen igen humoristikusnak talált medve-vers is nagy tetszésben részesült; — a fő spász azonban abból állt, hogy egyszerre két valóságos medve bőrbe öltözött legény jelent meg, kik, azaz mely medvék igen keccses mozdulatokkal szép virágcsokrokot osztogattak a dámáknak, asztalról asztalra járva, s általános nevetést s jó kedvet idézve elő. — A mulatság e fénypontja után még néhány előadásban gyönyörködtünk; azalatt a nap lehunytt, sok sör is elfogyott, a mulatás zajosabb lett; egyesek hazaszedtek, mások még soká maradtak. Mindenki meg volt elégedve!

Édes Istenem, mi kevés kell az embernek, hogy boldog legyen! gondolám magamban nem minden fájdalom nélkül vonván lelkemben párhuzamot e társas állapot s a hazai közt! Persze kis városiaság, nyársopolgárság! De nincs itt politikai vizsaly! s ha vannak is pártok, azok nem képeznek külön hadi táborát. Persze nem nagy nemzeti vagy állami ambitio működik ily status-miniaturekben; — de mily irigylendő társadalmi béke, mily rendezett civilisált viszonyok, hol a miniszter, a katona tiszt, polgár, hivatalnok családostúl együtt tudnak mulatni!

Mi a nagy politika cothurnusán rágodunk, s sem az állami ambióknak eleget nem tehetünk, — sem a kis filisteri élet örömeit nem élvezzük, — rongyokra tépett tömeget, nem társadalmit képezünk....

K á k a y A.

Levéfúrnya, mely szólni fog hol a fővárosához, hol a vidékhez.

Billgetteti D u d á s nevű vén bojtár.

Dubio Kricsinek Pókfalvára.

1. Május 1863.

Kilencz egész hét óra várom leveledet. E számmennyiség bibliai értékben éppen 30

szőkő esztendőt tesz. Miért nem irsz? Elfeledtél tán írni? Jól cselekedted. Ugy se sok hasznát vetted annak a sötét tinta tudományának. Deficit garmadád, és fizetlen váltóid mellettem szólnak. Jobb neked pajtás ha nem firkálsz. Attól ne félj hogy tán kivész e faj. Jelenleg a nem poeta valóságos extra ritkaság.

Vagy tán tudsz írni, hanem papirod elfogyott, tollad pedig nincsen. Ne busulj. Im ide mellékelve küldök neked mind a két példányból.

Figyeltetlek azonban, hogy a papirt viszonzozd, ha máskint nem lehet: kendermag alakban.

A tollal pedig in natura boldogits, honorálván engem annak idején aranyszín hüvelyü liba ajándékkal. Nagy ágiókkal terhellek az igaz, de hisz e fanyar csemegét jelenleg ki nem kerülhetjük.

Addig is mig ezen non plus ultra gymorkincscsel gazdagitanál, utalványozz ide egy kis eső áldást, mert itt oly irtóztató szárazság van, hogy az ivó vizet latszámra árulják patikáinkban; piros bor helyett sárga homokot iszunk; a seres kancsókat pedig habzó sóhajokkal töltögeti az élelmes sógor.

Egy kis párbeszédre, mely nálam s velem váltatott: fogalmat nyujtok neked a fővárosi élvek zöld osztályáról.

Reggeli hét óra. Szállásomon ketteskén vagyunk, én, és egy vén huszár, antik tempókkal, s régi módi hűséggel illusztrálva.

Huszár. Készen vagyok ám már.

Én. Mivel?

Huszár. Hát azzal a földdel, a mit az atilából kiporoztam.

Én. Nem értem.

Huszár. No hát tessék megérteni, hogy abba kukoriczát is vethetünk.

Én. Vagy ugy. Jól van öreg. Három vizit után a városligetben szép dolog, ha a szegény proletár földbirtokossá homokosodhat.

Hát a politikával hogy vagytok? sovány koszt... azt mondod. A biz a pajtás falun is itten is. Ugyan legény legyen a talpán a ki e labirinthból kimenekül, ha belé sodortatik.

Igen de a lengyel ügyért ti is lelkesedtek? Vivát. Szép e rokonszenv, sőt némileg háládatos alakot is játszik; azonban vigyázatok egy némely kráglis haramiára ki nálatok is megfordulhat, kéregetendő stemplis és pecsétes bullák útján a lengyelek javára.

Régi dolog ez, hanem mindig új marad. E rablófaj semmi szentséget sem kimél. Ma az irodalom nevében házal, holnap a lengyelekért szónokol és inkasszál.

E privilegiált fosztogatás eredményét többnyire a Pesti kék macska pusztítja el.

Isten veled.

Vidéki levelezés.

K a l o c s a.

(Vahot Imre dalidó estélye.) Ha a többi lapok adhatnak vidéki leveleket, mért ne adhatna a Handabanda is? gondolom magamban, hisz nem csak Pesten, de vidéken is vannak gyakorta handabandák. Vahot Imre legközelebb nálunk egy nagyszerű dalidó estélyt adott. (Ha a betűszedő e két mondat közé ujnyi vastagságu nyugjelet nem szed, a publikum utóbb még összefüggésbe hozza e két mondatot.)

Látja édes szerkesztő, nekünk minden ősihez feltétlenül ragaszkodó magyaroknak van többek közt egy ősi szokásunk, a halotti tor, melyet nem annyira az illető halott tiszteletére, mint inkább magunk mulatságára rendezünk. — Vahot Imre kedves bátyánk viaszalhatlan szomorúságában körül járja tehát az országot, s Lisznai halotti torát ünnepli, vulgó dalidó estélyeket rendez. — Legközelebb már egy héttel előbb városunkban ki sem beszélt másról: mint „itt van ő már“ „még nincs itt“ egy hét múlva jő

csak ki? ő az ünnepek hőse Vahot Imre. — Falragaszok hirdették előre, hogy Vahot Imre több műkedvelőkkel költői, szavalati, zenészi dalidó estélyt rendez a Lisznyai szobor javára. — A program beillett volna két pesti koncert programjába, volt abban hirdelve több rendbeli ének, szavalat, quartette, zene, Bertók czimbalmos operaáriájával, felolvasás Vahottól etc.

Jön a várva várt nagy nap, Imre bátyánk egész nap készül, hogy illőleg kitehessen magáért. *) — A kitűzött óra elérkezik; semmi nesz, két, . . . három negyed utána, . . . a néző téren vagy huszonöt ember, (köztük 16 ingyen jegyes), a kasszában vagy 19 frt. Eh gondolja magát Imre bácsi, mit se tesz, ennyi pénzért egy nótá is elég lesz; 19 frtért csak nem lehet oly hosszú programot betölteni, ennek megfelel az én Bertókom egymaga is. S úgy lett, mint gondolta; a publikum várhatta a felolvasást, éneket, „nem oda Buda,“ — Bertók czimbalmos pár sirlalmas nótát elczimbalmozott, s azzal vége lett a nagyszerű koncertnek. — Majd máskor többet.

Azt hiszi már most Imre bácsi szentül, hogy a kalocsai publikum csak olyan csepű evőket szeret megnézni, s bliktri a jótékony czél előtt. Megmutattuk kedves bátyám százszor is az ellenkezőjét; de látja édes barátom, ön országos szobrot akarna közadakozásból! de mikép állíthatunk ilyet, mikor Mátyás királyunk, Zrínyi s több jeleseink országos emlék nélkül nyugszanak. Pedig csak elhiszi bátyám, hogy kissé nagyobb emberek voltak? S aztán minek még most a fényes emlék, azért, hogy gyámoltalan szegény árvái fényes emlék mellett koplaljanak? — És utóvégre sokkal szegényebb publikumunk, semhogy annyit adakozhatnék, hogy a szoborra is jusson, meg a dalidó s egyéb költségek is kikerüljenek belőle; csak nem kívánhatjuk, hogy kedvünkért Imre bácsi s Bertók ingyen utazzanak, s maguk költségén mulassanak.

Különbén Imre bácsi szeret utazgatni, pár év alatt körülalidózta az országot, megmutogatta, hogy néz ki a magyar író. — Látja édes szerkesztőm, mi soha sem láttunk még író; azt hittük, hogy az valami szellemi, idylli vézna lény, ki csak szellemileg él, szellemi-ekkel; hála Isten, Vahot bácsi arról győzött meg, hogy biz azok nem véznák, sem nem vetik meg a jó kosztot; de a borba se köpnek bele. — Láttunk tehát magyar író, s ez csak 19 frtunkba jött, no legalább más haszontalan czélra nem megy azon pénz, mely a Lisznyai szoborra volt szánva. Szánva kérem, de valóságban mégsem mehet oda; csináljunk csak rövid computust. — Az út Pestről Kalocsára és vissza két személyre minimo calculo 20 ft.; zene 5 ft., világítás 5 ft., nyomtatványok 5 ft.; egyéb költség, (bort, szállást etc. bele nem értve) 10 ft., summa summarum 45 ft legkissebb calculussal; ebből látható, hogy még a szobor massája tartozik 26 tttal. Vahotnak ezért tehát még más helyen is kell dalidót rendezni, nehogy a szobor csődöt mondjon.

Találkoznék itt még több handabanda is, mikről máskor.

Willibald.

Esemény.

A Színházi látésőben egy házassági ajánlat volt olvasható, melyben az illető ur az ajánlkozó nőtől többi közt — vagyont nem kíván, hanem arczképök beküldését kéri.

Erre válasz gyanánt fölkértünk következő beküldött levél és képmelléklet közlésére.

Pest, május 5-én 1863.

Tisztelt Szentelenfi ur!

Szeretett Bunfurdim!

Házassági ajánlatát olvasván a Színházi Látésőben, az volt első törekvésem, megtudhatni ki lehet e szemtelen, a ki ily ostobasá-

*) Már hogy érti a levelező úr?

Szerk.

got az ujsigba tesz, és annyi együgyűséget és aljasságot képzelhet egy nőről.

Hanem fáradozásaim daczára se tudhatam meg semmit kilétéről, míg a véletlen egy ismerősével önnek nem hozott össze, és ime, oh szerencse! megtudám, hogy a lövöldei bálon ott volt; ez utasítás szerint megszereztem becses arczképét, ime! itt van.

Ámbár jól van találva, de engem ily szép és; szellemdús egyéniségek nem érdekelnek; azért küldöm arczképét vissza, és felszólítom, máskor legyen okosabb, és kérjen vagyont, de nem arczképet.

Különbén az önét elküldheti a pályázó Tóti Dorkának, a Szt. Gellért hegyre, talán ez bele bolondul, ezzel maradok

oktatója
Irán y t a d ó S á r a,
Pest városában.

Papirbombák.

Egy híres chemikus azon állítását, hogy az öngyilkosság nálunk is járványos nyavalya, mint a marhavész: naponkint szaporodó példák igazolván; ennél fogva a tisztelt lövöldöző közönséget bátor vagyok következő ajánlatos pontokra figyelmeztetni.

1-ör. Az életunt halandó nálam ki nem fürkésztetik, holott más vendéglőkben ezentul már revolver motozó bíróság fog fölállíttatni.

2-ör. Illetékes öltönyfajról gondoskodva van, nehogy az agyon durrantás alkalmából foltok háruljanak az eredeti ruhaneműekre.

3-ör. A nemzeti színház egy pár tenora nálam folytonosan kintornálni fog. Természetes hogy ez irtóztató hangfutamodás az öngyilkosságot sietteti.

4-er. A tisztelt pályázók arra kéretnek, hogy csak az agyonlövési műtét után sziveskedjenek a városligetben megfordulni, mert az ottan beszívott fővény (alchimistai vizsgálatok után) az öngyilkosságot phisice akadályozza.

5-ör. Ha azon eset adná magát elé, hogy e mulatságos halálnemre rezignált polgártárs, vagy hibásan lövi magát agyon, vagy meghalva is ohajtana még egyszer az élethez vissza szaladni: akkor én egy ily czélra öntetett halott adóztató gépezettel a delinquentst talpra állítom, sőt egy vont csöví Kirner duplával föbbe is durranthatom, még pedig apelláta nélkül.

Durró Mátyás,
a három szívutezai privilegizált
kivégezdének atyamestere.

Mi minden Jókai Mór?

Ügyvéd, regényíró, vers költő, egyházi személy, szerkesztő, csillag, kakas, tiszteletbeli zsidó, rab, s ujabban még — m o l n á r lett, — a menyiben a bajai gőzmalom alapítói elnököknek választották.

S z á l k á k.

A hazafiságot őrlő Molnár a budai színház javára a vidéken rendezett, s a hirlapok állítása szerint zsúfoltan telt 27 előadásból a népszínház — segélybizottmányának 300

ftot adott át, mint 27 előadás tiszta jövedelmét. E szerint minden előadás körülbelől tízenegy forint tisztajövedelmet hozott volna be. Most már hol a hazafiság? A vidéki közönségnél-e, vagy Molnárnál?

A magyar főurak egy estély alkalmával eleven francia rebuszokat csináltak, miket a közönség csakhamar megfejtett. Ha a magas aristocrazia még egyszer így fogná magát mutatni, ajánlunk az illető rendezőknek egy igen érdekes francia rebuszt, mit a közönség a legnagyobb fejtöréssel sem fog eltalálni. Ugyan is méltóztassanak III. Napoleon császár alakját előállítani. Tessék azután e rebuszt megfejteni.

Mig Gróf Majláth Kálmánt Pesten anyian várják epedve, addig Bécsben megjelen gróf Majláth Kálmántól egy röpirat mely az 1536 és 1563 és 48-ki törvényeket taglalja.

Mást beszél Bodóné mikor a bor árát kéri.

Török János minapi cikkét azon kijelentéssel kezdi, hogy — ő legitimista.

Lám, mivé nem lehet az ember, ha soká él.

Egy itteni bankár vagy pénzváltó, vagy minek is hijják lakodalmára Bécsből hozatta a fodrászt, hogy — nem aráját — hanem őt magát frizirozza.

Kapott a fodrász utiköltség- és eltartáson kívül 100 ftot. Ugy kell neki mért nem lett magyar íróvá. A magyar író sokkal szerényebb; megelégszik azzal hogy a lakodalomra meghívott; s másnap kiírja az ujságba „hogy a házi aszony anyi gracet és szellemet fejtett ki, menyi keresztény úrnökben, is ritkán lelhetők.“

Ugyanezen bankár vagy mi, elment a bécsi fodrászszal pesti fodrászához oly szándékkal hogy ez bécsi collegiájától tanulja meg miként kell Börsenmaier sörényét szép gyűrűbe rakni. A pesti fodrász művészi öntudatában sértve érezvén magát — mind a kettejüket boltjából kidobta.

A hazai művészetnek tett ezen hősi szolgálatáért jó volna fodrászunknak — adakozás utjás szobrot állítani.

Egyik ügyvéd barátunk multkor egy nap ötezer forintot keresett. De nem talált. Aztán mondja valaki hogy rosz idők járnak.

A magyar nadrágot megint nagyon hordják többen mint azelőtt. Azt mondják azért, mert sokak nézete szerint nem sokára kijő divatból, tehát el kell koptatni, a mi van.

H A Z A F I O I F E L S Z Ó L Í T Á S.

Azon tisztelt tolvaj urak, kik Vajda János ur halhatatlan szürét maguknak adnectálni politikai bűnnek nem tartották, ezennel a hazafiság és nemzetiség nevében felkéretnek, hogy a mondott szürt a nemzeti muzeumba, hova az a polgárosodás szelleme által szánva volt, beküldeni sziveskedjenek; mely tett valódi hazafiui érdem gyanánt fog rájuk rovatni a város kapitányi hivatal által, tudniillik ha kezébe kerülnek.

Több hazafi az összes magyar sajtó nevében.

A túlvilági ember.

Tudni való dolog, hogy legujabb időben az által lett híressé egy amerikai tudós Dr. Hopkins, hogy földön túli világból, egy csillagból tetszett egy könek épen akkor lehullani, mikor Dr. Hopkins ott sétált.

Dr. Hopkins tehát megvizsgálta a légkövet, vagy csillagkövet, vagy menydörgös menykövet — és nagy bámulatára azon, valami photograph lenyomat forma képeket talált mikről azon világ-rész és lakóinak mineműségére következtetni lehet.

Hogy miképpen legyen azlehetséges, hogy, vagy miféle fotograf volt ki, e kövén ily képeket rajzolt le — azt szeretné tudni az olvasó? Hát az egyszerű dolog; abban — ki a napfény-képeket látta, semmi csodálatost nem fog találni. De azt is hallotta bizonyosan az

s Balla Károly meteorolog táblabíró urakból, s még néhány specificce magyar tudósból. Ezen urak a köről, s képéről kimerítő jelentést tőnek, melynek lényege körülbelől következő:

„A kö csakugyan existál. Vajjon az égből hullt e le, nem tartozik a dologhoz. Bugát ur a követ elnevezé „csil-szar-törnek; t. i. mert csillagból, még pedig nem a közepéből, hanem szarvából, hegyéből kelle letörnie. Az akademia a csil-szartört Fogarasy és Czuczor uraknak figyelmébe ajánlja, hogy szótárunkba bevegyék. Balla ur pedig megvetőleg szól Dr. Hopkins csil-szartöréről, mert ő annál különbet látott Jász-Apáthiban mely egyenesen az ő számára hullt le; — mert hogy ő meteorologiai vizsgálatokkal foglalkozik — a hálás túlvilág is tudja.

De abban mind a két tudós megegyezett, hogy a képen látható emberek — magyarok! Ezen állítás bizonyossággá válik, ha azon emberalakot vizsgáljuk melyet ők benyújtottak. Először is két feje van; Bugát szerint azért, hogy soha egyet ne érthessen, magyar levén; Balla ur szerint ellenben a csillagbeli magyarnak feje csak arra való, hogy — a bajusznak helye legyen. Különb hol is viselhetne bajuszt?

Továbbá azért is nem lehet egyéb mint magyar, minthogy emberünk hasa fejéig terjed. Mert hisz a magyar főélve — torkig jóllakni. Ott tehát a magyar elérte eszményi tökélyét.

Végre az ügyetlen gömbölyt karok mutatják, hogy a csillagbeli magyar is nem dolgozni, hanem urnak született; míg gömbölyű lábai azt tanúsítják, hogy a magyar a csillagokban is a passivitas politikáját követi; magától nem mozdul; hanem a mint a világ forog — ő úgy gurul odább.

Semmi kétség tehát, hogy mi egy más világból hulltunk le. Csillagból szakadtunk! azért nem birta Körösi Csoma megtalálni a magyar eredetét. s ezért ábrándozunk mi mindig valami elérhetlenről, egy nem létező világ után epedve, s sirva vigadva, végre azért is van nekünk külön Istenünk, — a ki bennünket sokáig éltesse!!

olvasó, s megtörtént, hogy tárgyak maguktól lenyomatot képeznek más tárgyakon. Például egyszer lecsapott a villám egy fa mellett; az alatt egy ember állt; az ember szörnyen megijedt, a földre esett; s mire magához jött — szörnyen fájlalta a hátát. Mi történt: a hátán lenyomva volt a fa mely alatt állt, s háttérben az egész vidék. Ez a legolcsóbb tájkép, melyről valaha hallottam.

Ezt azonban csak bevezeteskép mondom el. Most jö a java.

A magyar akademia, melynek működése mindenben a nemzet szellemi szükségeire, nem pedig a francia akademia utánzására van számítva, e kö megvizsgálására egy bizottmány küldött ki, mely is állott Bugát Pál nyelvész táblabíró